

do ljubavi. Susrećemo se, dakle, s piscem prokušana stila i domišljenih pogleda.

I, stvarno, zanimljiva je ova Golubova knjižica. I po stilu i po sadržaju. Neki je smatraju izazovnom. I nisu pogriješili. Samo moramo dodati: njezin je izazov zdrav, potreban i, dakako, koristan. Takvih bi nam izazova i upozorenja trebalo mnogo više. Jer, dok se samodopadljivo gledamo u svojemu ogledalu, pričinjamo se sami sebi ljepšima, boljima. Kad nas, međutim, netko osvijetli iz »drugog kuta« ili nam pruži neko ne-konvencionalno ogledalo, onda nas se neugodno doimlje stvarna slika.

Pisani vjerojatno za našu obiteljsku reviju, za *Kanu*, prilozi u ovoj knjižici odišu laganim novinarskim stilom. No njihova zgusnutost i poruka nadilaze publicističku maniru pisanja. Bogato su teološki fundirani, a uz to životno, funkcionalistički usmjereni. Misli su shvatljive, zbijene, uvjerljive. Ni traga konvencionalnosti, ni malo pretjeranosti; jedra, skladno ukomponirana misao nenametljivo upozorava, sili na razmišljanje upirući prstom »prema sebi« i »od sebe«. Za ilustraciju ćemo navesti glavne naslove: *Za zemlju, Život sazdan od kompromisa, Prstom od sebe, Prstom prema sebi, Deset zala poglavara, Za ljubav*. Neobični, ali vrlo konkretni naslovi. Takva je i njihova obrada.

Kako vidimo, prof. Golub je u ovoj brošuri zahvatio nekoliko običnih, svakodnevnih pitanja. Ali baš zato što su svakodnevna, bar po svojem osnovnom niže i poruci, ona izazovno zadiru u životno tkivo, u ustaljene navike i shvaćanja. Autor ne ide za tim da uspava čitatelja, nego da ga probudi. Polazeći od biblijske povezanosti zemlje i neba, on se preko životnog dijaloga i kompromisa, odbacivanja krivih bogova, religiozne ne-vjere, pretjeranog sebeljublja i nepogrešivosti, veličine i slabosti auktoriteta, promašenosti fanatizma... suočava s različitim shvaćanjima i reagiranjima, da bi na taj način istakao složenost životne istine koja je satkana od višestrukog tkiva. Golub značajki pristupa promatranju i raščlanjivanju kršćanske ili, točnije, ljudske stvarnosti; iznosi lica i naličja i upućuje na životne sinteze. No, što je svaka-ko važno, on ne docira, nego potiče na razmišljanje. To je razlogom da je ova njegova knjižica izašla u nizu *Metanoja* (br. 42).

MARIJINA PORUKA

Celestin Tomić, *Marijina poruka*, Provincijalat franjevac konventualaca, Zagreb, 1975.

D. D.Ž.

Marijina poruka — nova je knjiga dra Celestina Tomića. Franjevac konventualac, profesor na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, Tomić je dobro poznat našoj čitalačkoj publici. Njegov jednostavan i jasan stil, profesorska dorečenost i obaviještenost u biblijskim znanostima iz dana u dan obogaćuju našu teološku, poglavito biblijsku literaturu. Susrećemo ga gotovo u svim našim časopisima, posebno u *Veritasu*; čest je suradnik i *Crkve u svijetu*. Značajne su u tom pogledu i njegove nedavno objavljene knjige: *Evandjelje djetinjstva Isusova* (1971), *Psalmi* (1973), *Uzvišena tajna* (1974). I ova najnovija Tomićeva knjiga, kako ćemo još vidjeti, svrstava se u stvari u isto područje, u biblijsku poruku.

Pisana ili, točnije, raspoređena u stilu svibanjskih nagovora o Mariji, Tomićeva je *Marijina poruka* u praktičnom smislu namijenjena širenju i produbljivanju Marijine pobožnosti. S tog gledišta čovjek bi na prvi mah pomislio da se radi o običnoj propovjedničkoj marijanskoj literaturi. No kad se počne čitati i kad se dublje zađe u poruku ove knjige, onda se vidi da je ona po svojoj namjeni i obradi novi važan prilog mariologiji na našem području. U

tom smislu ova *Marijina poruka* zaslužuje posebnu pažnju. Namijenjena širenju marijanske pobožnosti, ona je znala sačuvati stil i način koji je duboko ukorijenjuju u biblijsku i evanđeosku stvarnost. Zbog toga ova Tomičeva knjiga nadilazi već odavno uobičajenu pučku mariologiju u kojoj se više ističe osjećajnost i lirika nego stvarna teološko-biblijska slika Marije i njezine uloge.

Marija je, dakle, u ovoj knjizi prikazana u biblijskoj i teološkoj teksturi kršćanske vjere i evanđeoske poruke. I koliko god autor zbog namjene djela pojednostavljuje svoje izlaganje, on se ne odriče sustavnog praćenja Evanđelja i egzegetske dosljednosti. Biblija i sigurna teologija osnov su njegovu radu i istraživanju, putokaz su i mjerilo njegovih riječi i iskaza, pouka i zaključaka. U tom smislu *Marijina poruka* nije običan niz propovijedi ili nagovora o Gospi, nego stručni rad, duboko ukorijenjen u kršćansku pobožnost i evanđelje. Riječi *Pisma* i teološka osvjetljenja Marijine uloge sigurni su vodič kojega se autor uporno drži.

Očito je da je prof. Tomić mogao napisati istu raspravu i u drugom stilu i maniri. Možda bi u tom slučaju *Marijina poruka* imala drukčiju znanstveno-teološku vrijednost i karakter. No u tom slučaju sigurno bi bila namijenjena užem krugu, određenoj publici. Ovakva kakva je međutim, ona u sebi spaja teološku ozbiljnost i priopćivu jednostavnost, praktičnost. Sva je životna, biblijska. Stoga je autor i mogao u predgovoru napisati: »Ova razmatranja vode nas na biblijske izvore *Marijina lika*« (8).

SVEMIR NEMIR

Vendelin Karačić

Pogled svoj ne dižem k zvijezdama jer
u moj život utkani su rasponi neba,
svjetlost zvijezda u rumenilo se krvi pretočila,
mir Beskraj u život i nemir srca. Zato
uzest ću zvijezdu svoju na dlan,
poljubit je i ostavit snovima, a
životu — nemiru krvi — poklonit ću se
i u njem naći Beskraj, Mir i Sjaj, jer
srce mi treperi jače od svih zvijezda,
grije počela sva, ruši međe, rastače ponore
i u virove nadanja ih obraća. Ta
samo je Život ljepota i on je
SVEMIR U NEMIRU SVOME.